

нукки бѣха поставены на почестъ, то е было само за лице; защото, за малкыти ступане не закжнѣ да ги измѣнять съ земледѣлци роби, които бѣха употѣбени съ най-голъмо безчловѣчество както добытакъ-тъ, на които ти сподѣляха труда. Между това, ромскый народъ, които не произвождаше ничто, тласка до крайна стъпень распѣтството на разносяніята: истыченіята на веселбыты, что измыслеваха всякой день, не ся на хождатъ въ исторіята на никой другъ народъ; и хората видѣха своиты начялници, до край на присторка, да хранятъ рыбѣтъ въ тѣхнити вирове съ чловѣшки мяса, да гѣлтатъ маргаръ и да посипватъ съ златенъ прахъ двороветы на нихнити палати. „Хлѣбъ и веселіе!“ Тойзъ устрашителенъ крѣсакъ на ромскый простъ народъ показва на кжсо политическата му икономія. За да ся храни и весели дворный народъ, за когото работата бѣше никаква, трѣбваха житата отъ Сицилія, вината отъ Галлія, най-скжпыты ястія отъ вситы чясти на свѣта; и, заедно, слоновети отъ Азія, львовети отъ Африка, христіянити да ги раскжсатъ кжсъ по кжсъ ти звѣрове, и ножебійци поставени на рядъ да ся убиватъ изъ между си.

Роменти заминаха на свѣта както единъ порой; ти оставиха само общи памятници, лжжливы свидѣтелства на величество, и едно законодателство, на което надпирателныты добродѣянія сж длжжны на вджхнуваніето отъ друго едно образование отъ колкото на тѣхното.

На кжсо да речемъ, търговіята на ветхо врѣмя е ставала върху малочетни прѣдмети, въ едно поле доста тѣсно и съ срѣдства твърдѣ далеко отъ съвършенството. Тжй както го забѣлжва Шереръ, чай-тъ, кахвето и цвеклината, барабой-тъ, маслото, пивото и спиртныты нѣчта, сирѣчь повыше отъ полвината на произведеніята върху които става нынѣшната търговія, бѣха непознаты на ветхыты. Да оставимъ на страна житата, что нѣкои градове, както Рома и Атина, бѣха унудени да зиматъ отъ чуждинци, всякой народъ намираше на своето мѣсто мясото, рыбѣтъ, зеленчука, дървеното масло, млѣкото, сыреніето, меда и виното отъ които ся съставляваше храната му. Майсторіята почто бѣше, тжй да ся рече, още въ дѣтинство, и испрѣвныты вещества на мѣстото си, промѣняваніята ставаха най-паче извжтрѣ. Великолѣпіето само храняше вѣнкашжтъ търговія; то имаше речи исклучително за прѣдметъ златото и срѣбротото; безцѣны камыци, благоджхны нѣчта; коприняны, памучны и отъ тѣнка вълна платове; крѣхкы или рѣдкы ѣденія; кожухарство, слоновы зжбы, занаятскы прѣдмети или отъ перинчъ, или отъ камыкъ; найпослѣ, роби и дивы звѣрове за гледалищата. Азія и Африка искарваха тѣя стоки, что ги търсяха най-паче Грѣцити и Роменти. Тжй, търговіята бѣше забыколена въ разстояніето на оназъ страна, дѣто бѣше отъ кѣмъ югъ на голѣмыты Алпійскы, Пиренейскы, Карпатскы и Балканскы бърда. Промѣняваніята съ Азія ставаха періодически отъ едно наговорено мѣсто, и испълневаха пжту-